

[Rahbæk Møller]

og central ting som at sikre datalogiundervisningen har regeringen ikke kunnet klare. Københavns universitet har måttet tage mod hjælp fra et privat firma for at klare den mest nødtørftige undervisning, samtidig med at samme firma importerer dataloger fra Indien.

Redegørelsen er fuld af modsigelser. Eksempelvis fremhæver ministeren behovet for at forbedre konkurrenceevnen, men regeringen har netop forringet konkurrenceevnen ved at revaluere 6½ pct. siden sin tiltræden, samtidig med at den klart forsømmer de initiativer til fremme af uddannelse, forskning og produktudvikling, som også af hensyn til konkurrenceevnen er så vigtige.

Ministeren fremhæver betydningen af det teknologiske servicenet, EDB-fonden og udviklingsfonden. SF er enig i denne vurdering, men det er nødvendigt at gøre opmærksom på, at der dels er tale om ordninger fra før den nuværende regerings tid, dels er det en meget beskeden del af erhvervsfremmemidlerne, der går til disse forholdsvis målrettede ordninger.

Der har i den seneste tid været betydelig offentlig debat om værdien af de forskellige erhvervsstøtteordninger, og fra mange sider har der været rejst tvivl om, hvorvidt milliarderne anvendes på en hensigtsmæssig måde. Det havde været naturligt, om ministeren i forbindelse med den industripolitiske redegørelse havde foretaget en sammenlignende gennemgang af værdien af de enkelte ordninger, men det har ministeren altså ikke turdet.

Fra SFs side kan vi støtte de ordninger, der går ud på en udbygning af det teknologiske servicenet, der fremmer produktudviklingen og fremmer en samfundsmæssigt ønskelig erhvervsudvikling. Til gengæld stiller vi os meget tvivlende over for værdien af de generelle og langt dyrere ordninger, ikke mindst dem, der administreres af ministeren for skatter og afgifter. På dette område fortjener regeringen dog ros for sin passivitet. Den nuværende regering har ikke været nær så slem som den tidligere socialdemokratiske regering til at forhøre erhvervslivet den ene sære skattelettelse efter den anden. Tilsyneladende føler ministeren det som en belastning, idet han for at fylde op har medtaget afskaffelse af grundskatter på produktionsjord blandt de skattepolitiske tiltag på indu-

striområdet. Det er svært at se, at denne foræring til godsejerne har med industripolitik at gøre, og desuden er der ingen sandsynlighed for, at det bliver vedtaget af folketinget.

På eksportområdet synes regeringens væsentligste initiativer efter redegørelsen at dømme at være udenrigsministerens rejse til ASEAN-landene og forringelsen af u-landsbistanden.

Specielt hvad angår projekt- og systemeksport er redegørelsen skuffende. Der står mange pæne ord om betydningen af en øget indsats på dette felt, men der nævnes ikke konkrete initiativer, på trods af at Danmark med sin forholdsvis veludviklede offentlige sektor skulle have gode muligheder på dette område, og på trods af at Danmark hidtil har haft en alt for lille andel af dette marked. Problemet er manglende erhvervs erfaring i den offentlige sektor og virksomhedsstrukturen med de mange små virksomheder, der hver for sig har svært ved at påtage sig opgaver af den nødvendige størrelse. Et statsligt kommercielt systemeksportselskab ville være et godt initiativ til at formidle det nødvendige samarbejde.

I det hele taget indeholder redegørelsen meget lidt konkret, når det drejer sig om øget samarbejde mellem den offentlige og den private sektor. I forbindelse med informationsteknologien nævnes værdien af et samarbejde med det offentlige som avanceret bruger og erhvervslivet som producent og leverandør. Men et sådant samarbejde er der behov for på mange andre områder. Der er behov for nye initiativer, bl.a. i form af flere udviklingskontrakter, for at sikre både en større dansk procentdel af de offentlige indkøb og en øget produktudvikling i erhvervslivet i forbindelse hermed.

Generelt må redegørelsen betegnes som et uhyggelig svagt dokument. Ud over ønsketænkning og henvisning til tiltag fra den tidligere regerings tid er der meget lidt indhold i redegørelsen. Nedsættelsen af et udvalg eller en komité en gang imellem synes at være det mest konkrete, regeringen har foretaget sig. Én mangel er påfaldende: at dømme efter redegørelsen fungerer dansk industri uden ansatte. I hvert fald nævnes det kun periferisk i forbindelse med løntilbageholdenhed og deslige. Der er mange forskelle mellem SFs og regeringens syn på industripolitik, men det, der er det mest afgørende for SF, er